

Kérő imádság. Kérjétek és adnak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak. Mindaz, aki kér, kap, aki keres talál, és a zörgetőnek ajtó nyílik...

„Mindazt, amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük..”.

Sok mindent kérhetünk Istentől, de biztosan azt fogjuk megkapni amire szükségünk van, ami a hasznunkra válik. Még akkor is, ha pillanatnyilag úgy érezzük, hogy semmit sem kaptunk meg abból, amit kértünk. Ő ismer bennünket és tudja, hogy mire van szükségünk hosszútávon. Ezért leginkább a Szent Lelkét kell kérnünk. Ő majd elvezet minden jóra. A Szent Lélek indít bennünket a másokért való tenni akarásra, közbenjáró imára.

Ahhoz, hogy meghalljuk Őt, két feltétel szükséges: a csend és a nyitott szív. Ha lelkiismeretünk szavára figyelve engedelmessé válunk a belső indítatásnak, megtörténnek a változások: a szükségben szenvedő enyhülést, a beteg gyógyulást, a bánatban lévő vigaszt kap. Eszközök vagyunk-lehetünk Isten kezében a szófogadásunkkal. Isten az ember által segíti a másik embert. Ha mi halogatjuk ezt a meghívást, vagy elmulasztjuk, a lelkiismeretünk ellen cselekszünk.

A bizonytalankodás, a magunk lebeszélése (erre biztosan nem lennénk képesek, vagy: most nem alkalmas az idő) nem elfogadható egy helyes Isten-kapcsolatban. Nem csak szóval, tettel, de mulasztással is vétkezhetünk. Ilyenkor nem teljesítjük Isten rólunk megálmodott képét. Esélyt kell adni az Istennek, hogy tudjon velünk mit kezdeni! Érezzük át annak a felelősségnek a súlyát, ha nincs bátorságunk megtenni a jót, úgy megmarad a bajában a másik ember. Nem szabadna abba a gyakori hibába esnünk, hogy az okoskodásainkkal meghalasztjuk a tetteinket. Viszont ha elindulunk ezen az úton, úgy a nehézségi fokozatok is egyre erősödhetnek. Egyre többet bízhat ránk az Úr. Ettől nem kell félnünk, mert a Lélek ajándékai segítenek majd. Ahogy teljesítjük sorban megbízásainkat, megkapjuk az örömet is mellé. Egy-egy hálás tekintet embertársaink szeméből is már ajándék. Isten pedig megjutalmaz a belső béke, boldogság átélésével. De a dicsőséget nem arathatjuk le, az az Istené! Fontos tudnunk, hogy nem a magunk erejéből, hanem az Úr segítségével tettük azt. Ilyenkor visszacsatoljuk a dicsőséget a forráshoz. Beteggyógyulásakor is a közvetítő és a kapó is Istent dicsőítse. Ez kedves az Úr előtt. Mert nagyobb boldogság adni, mint kapni.

1. Mi mindenre vonatkozik az én kérő imádságom?
2. Szoktam kérni a Szent Lélek megvilágosító erejét?
3. Tudok-e csendet teremteni magamban?
4. Le szoktam-e beszélni magam a jó indítatásokról?
5. Milyen gyakran esem a mulasztás bűnébe?
6. Milyen múlandó örömeimet kergetek?
7. Mi ad nekem boldogság-érzést?

Széplakiné Erzsébet Pécel